

105

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

אמרץ 2012

ישראל

לפני כבוד השופט צבי גורפינקל

בעניין:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד טובבין

המאשימה

נגד

ע"י ב"כ עו"ד קולקר

הנאשם

הכרעת-דין

ביום 01.09.11 הוגש כתב אישום כנגד הנאשם המייחס לו ביצוען של העבירות: הריגה- עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן עבירת נהיגה בשכרות ותחת השפעת משקאות משכרים – עבירה לפי סעיף 3(62) ביחד עם סעיף 39א לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א -1961, וביחד עם תקנה 169ב(א)+(ג) ותקנה 26(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. להלן פירוט עובדות כתב האישום:

בתאריך 7.6.11 בעשה 03:00 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג יונדאי, מספר רישוי 86-62 (להלן: "הרכב"), ברחוב הרברט סמואל, סמוך לבניין האופרה, בת"א. הנאשם נהג את רכבו מכיוון צפון לדרום, בנתיב הימני ביותר מבין שני נתיבים בכיוון נסיעתו. הנאשם נהג ברכב כאמור, במחירות של כ-70 קמ"ש, מקום בו המהירות המותרת הינה 50 קמ"ש בלבד (דרך עירונית).

בהגיעו סמוך לפני מעבר החצייה במקום, החל הנאשם לעקוף רכב שנסע לפניו בנתיב, תוך שהאיץ את מהירות נסיעתו, סטה שמאלה, וזאת מבלי שווידא קודם לכן שיש באפשרותו להשלים את העקיפה בבטחה לפני מעבר החצייה שהיה בסמוך למקום תחילת עקיפתו.

באותה עת, במקביל לנסיעתו של הנאשם, חצה שי קושילביץ (להלן: "המנוח") את הכביש מכיוון מזרח למערב, מספר מטרים לאחר מעבר החצייה. בעת שהשלים הנאשם את עקיפתו מהנתיב השמאלי חזרה לנתיב הימני, פגע הנאשם בעוצמה רבה במנוח, בתוך תחום מעבר החצייה. הנאשם, שהבחין בפגיעה במנוח, המשיך בנסיעה עוד עשרות מטרים ממקום הפגיעה ועצר את רכבו. כתוצאה מהתאונה נפגע המנוח בכל חלקי גופו, באופן אנוש, והוא מת מפצעיו בדרכו לבית החולים איכילוב בת"א. עובר לתאונה ובמהלכה נהג הנאשם ברכב כשהוא נתון להשפעה של משקאות משכרים, בריכוז של 400 מיקרוגרם לליטר אוויר נשוף. התאונה ומותו של המנוח, נגרמו כתוצאה מנהיגתו

106

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 במרץ 2012

ת"פ [REDACTED] מדינת ישראל נ' [REDACTED]

לפני כבוד השופט צבי גורפינקל

הפזיזה של הנאשם ומחדליו שיפורטו להלן, תוך שהוא צופה אפשרות מותו של אדם ואדיש או קל דעת באשר לכך:

הנאשם נהג ברכב כשהוא שיכור ונתון תחת השפעת משקאות משכרים; הנאשם נסע במהירות של כ- 70 קמ"ש, כאשר במקום מותרת מהירות של 50 קמ"ש, ובמהירות אשר איננה תואמת את תנאי הדרך במקום. הנאשם ביצע עקיפה מסוכנת משמאל, לפני מעבר חצייה והגם שבמקום הוצבו תמרורים מוארים מסוג ג-7 וה-8, המתריעים בפני מעבר חצייה קרוב, מבלי לוודא שיש ביכולתו להשלימה בבטחה, ונתון שהוא אדיש לאפשרות נוכחותם של הולכי רגל בקרבת מעבר החצייה. הנאשם לא בלם את רכבו בשום שלב ולא הבחין בהולך הרגל גם בעת פגיעתו בו. הנאשם נהג בפזיזות מרבית שכן נהג בצורה שאיננה תואמת נהיגה במקום התאונה.

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום ובא כוחו הגיש לביהמ"ש את תגובתו המפורטת. להלן עיקריה:

הנאשם אישר כי נהג במקום ובזמן שצוינו בכתב האישום, אך כפר באופן הנהיגה, במהירות המצויינת. הנאשם מודה כי נוצר מגע עם המנוח אך מכחיש את מקום האימפקט במעבר חצייה. הנאשם מכחיש עובדת קיומו של קשר סיבתי בין הפגיעה למותו של המנוח. הנאשם מודה כי עצר כמה עשרות מטרים אחרי מקום הפגיעה. לגרסת הנאשם הוא לא היה נתון להשפעת משקאות משכרים. המנוח "משקה משכר" מוגדר בחוק וככזה הוא ריק מתוכן. בגופו של הנאשם לא היה ריכוז של 400 מיקרוגרם לליטר אוויר נשוף. בהקשר לטענה זו העלה ב"כ הנאשם שורה של טענות הנוגעות לאי כשירות המכשירים ולאי דיוקים במדידות כתוצאה מכך. הנאשם כופר בתקינותו ובכשירותו של המכשיר שביצע את המדידה לנאשם במועד הרלבנטי כמו גם אביזרי העזר ששימשו את המפעיל.

עוד נטען כי הנאשם עשה שימוש בתרופה בשם סולבקס אשר משבשת ממילא את תוצאות הבדיקה. לגרסת הנאשם התאונה הייתה תאונה בלתי נמנעת.

פרשת תביעה

בפני ביהמ"ש העידו 17 עזי תביעה, ביניהם: אנשי משטרה, עדי ראיה ובני משפחת המנוח. מטבע הדברים חלק מעדויות השוטרים הינן בעלות אופי טכני ואין מקום להרחיב בהן. להלן סקירת עיקרי עדויות עדי התביעה:

134

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מרץ 2012

ת"פ [REDACTED] דינת ישראל נ' רבוח

לפני כבוד השופט צבי גורמינקל

32 ל-55 קמ"ש, כאמור בספרות המקצועית, בחוברת של שחזור ת.ד. עמ' 22, סעי' 4. " (עמ' 97 שי' 15-18 לפרוטוקול)

העד חלק על ממצאי בוחן התנועה המשטרתי וטען כי הניפוץ לא התרחש היכן שהפנה הבוחן המשטרתי כי אם מרכז הניפוץ הוא כפי שניתן לראות בתמונה 10 מתוך 30 בה רואים שמרכז הפגיעה הוא בחלק התחתון – מרכז ולא בחלק העליון כפי שקבע הבוחן המשטרתי. כשהופנה לתמונה 6 מתוך 30 טען כי לא ניתן לראות בתמונה זו את כל השימשה, המשיך העד והסביר כי לקורי העכביש יש מרכז, ורואים שהם לא בחלק העליון.

העד הסביר כי בתמונות שצולמו לא רואים מגב אלא סרט שהיה תלוי על מראת הנהג.

בהמשך עדותו הסביר העד: " ניפוץ השימשה הוא מכיוון אחד לשני, לא מקצה לקצה, הוא לא נקודתי, רואים חזירה, לא מדדתי, על הבוחן בשטח למדוד את גודל הקרע. הרכב לא עמד לרשותי. התאונה קרתה ביוני, ואני נתבקשתי לעשות את הדו"ח מנובמבר. ראיתי את הנזקים של הרכב בתמונות בלבד. תיקנו בינתיים את הרכב. "

כשהתבקש להתייחס לממצאי הבוחן המשטרתי והיינו לטענה כי לאור הנזקים שנמצאו למד הבוחן המשטרתי כי המנוח נפגע מחזית הרכב, פגע בשמשת הרכב, לאור הניפוץ, לאור החבלות הקשות של המנוח שהביאו למותו, וכאמור בתמונה 6 שהשיב שאינו יכול לומר מה גרם לקרע בשמשה, וכי על הבוחן היה צריך לבדוק אם זו פגיעה של הראש או חלק גוף אחר של המנוח, לרוב יש שיערות, רקמות, ואו כל ממצא אחר שעל השימשה, והבוחן המשטרתי לא אסף. עוד הוסיף כי ניגוב האבק על גג הרכב אכן מצביע ש כנראה המנוח הגיע אל הגג, והתגלגל. (עמ' 98 שי' 12-5 לפרוטוקול)

העד הסביר כי הנאשם נסע עם המנוח מרחק מסויים כשהוא תלוי על הרכב, בכל תאונה מתקיים מצב בו הולך הרגל מקבל חלק ממהירות הרכב ומתנתק כשיש האטה, ואז הוא נופל לכביש.

לטענת העד אם היו אוספים ממצאים בצורה יותר מעמיקה ניתן היה לחשב את מהירויות מעוף הולך הרגל. אך מאחר שלא אספו, אי אפשר להגיע למהירות הרכב.

הממצא היחיד שנמצא הוא כתם הדם, שממנו ניתן להסיק, כך העד, את המקום בו נפל המנוח מהרכב וגם את כיוון הליכתו. העד הסביר כי: " רכב שנוסע יש לו וקטור מסויים, כשהולך רגל חוצה מימין לשמאל, יש לו וקטור מסויים כשהוא בניצב לרכב, ברגע האימפקט נוצר וקטור שמשלב את מהירות הרכב ואת מהירות הולך הרגל, עד גם צייר. את הזווית של הפגיעה איני יכול לדעת, אלא יכול לדעת את המרחק של כתם הדם מהמדרכה ממנה יצא הולך הרגל, במידה והולך הרגל היה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מרץ 2012

ת"פ [REDACTED] מדינת ישראל נ' [REDACTED]

לפני כבוד השופט צבי גורפינקל

חוצה משמאל לימין, כתם הדם יהיה מהנוק וימינה, במקרה הזה, כתם הדם נמצא שמאלה מהנוק, אם הנוק בחזית פינה ימין, כתם הדם הוא שמאלי, זה מראה את כיוון הזריקה של הולך הרגל ע"י הרכב."

העד נשאל כיצד מסקנתו מתיישבת עם העובדה שהמנוח נסע על הרכב הפוגע מספר מטרים והוא נזרק ונהדף אחורה – יש לכך השפעה על הוקטורים, לכך השיב כי אין כל ממצא המלמד שהמנוח הושלך אחורה דווקא, נטען ע"י העד כי באותה מידה יכול היה להיות שהמנוח יכול היה להיזרק קדימה.

"כתמי דם על הפגוש האחורי הם השפצות הדם מהמנוח, כי הרכב בתנועה, דם משפריץ באויר ונופל, הטיפה תיפול בחלק האחורי של האוטו כי הרכב נוסע בזמן שהדם באויר ונופל. לטענתי הולך הרגל נפל קדימה. " (עמ' 98 שי 25- עמ' 99 שי 2 לפרוטוקול)

טענה ב"כ המאשימה בפני העד כי על מנת לבסס מסקנתו כי כיוון הליכתו של המנוח היה מהים, דחינו מימין לשמאל, הפנה לנוק מינורי בפסקה קישוט של הרכב בדופן הימני, כנחזה בת/30 תצלום 2 בעוד מצויים נזקים משמעותיים וקשים אחרים, לכך השיב כי הוא חולק על הטענה כי מדובר בנזק מינורי ואף הפנה להתייחסות בוחן התנועה המשטרתי בחוות דעתו לנוק זה.

העד הוסיף: " גם בכנף הדלת הקדמית יש מריחת דם, הבוחן לא יכל לפרש את מרחק כתם הדם שהגיע לכנף הדלת הקדמית ימנית, אם הולך הרגל היה חוצה משמאל לימין כיוון נסיעת הרכב, הולך הרגל לא יכול לגרום לנוק בדופן ימין של הדלת, מאחר והוא עלה על מכסה מנוע ושמשה וגג, הוא מתרחק מדופן ימין, האפשרות שתגרום נזק לדופן ימין של הרכב כולל מריחת כתם דם על כנף קדמית ימנית, תיגרם רק במצב שהולך רגל חוצה מימין לשמאל, כיוון נסיעת הרכב, ורואים שתחילת הנוק מתחיל מפנס ימני קדמי, שהבוחן מדד 0.25 מזדופן ימין, ולכן זה מסתדר עם כיוון חציית הולך הרגל שהוא הגיע לאיזור הכנף – מימין לשמאל. " (עמ' 99 שי 15-3 לפרוטוקול)

העד חלק על הטענה כי הוא מניח את כיוון הליכת הולך הרגל ואמר כי הוא מסתמך על ממצאים : מריחת הדם, והאימפקט הראשוני הוא בפגוש הקדמי ימני, הפנה לתמונות 29 ו 30 : " לפי תמונה מס' 29-30, בתמונה 29 רואים את הנוק את השבר בפגוש כשהחלק הימני של הפגוש לחוץ, אם הולך רגל חוצה משמאל לימין ופוגע בחלק השמאלי כפי שתיאר הבוחן באיזור המספר, מה שילחץ הוא צד שמאל ולא ימין. הבוחן קבע שהנוק התחיל ב- 0.60 מדופן ימין, עד 0.25, הוא יצא מנקודת הנחה

136

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 במרץ 2012

ת"פ [REDACTED] מדינת ישראל נ' [REDACTED]

לפני כבוד השופט צבי גורפינקל

שהולך הרגל חצה משמאל לימין, איני חולק על גובה הנזק, הוא מדד ותיעד, אלא חולק שאם הנזק התחיל ב- 0.60 איזור לוחית הרישוי, ואם הולך הרגל היה פוגע בקטע בין הפלסטיק של מוט הגרירה, לבין לוחית הרישוי, מה שהיה נלחץ זה החלק בין הפלסטיק ללוחית, ולא החלק מימין למוט העיגון. הבוחן שרון לא ידע לפרש, הוא העיד שאינו יודע אם הפלסטיק קפץ החוצה או לא. אין אפשרות לחלק של הפגוש לקפוץ החוצה או להכנס פנימה כי מאחורי הפלסטיק יש נקודת עיגון לקשירת הרכב, לכן אין אפשרות לפלסטיק לזוז כי מאחוריו יש קורה פנימית, אלא אם כן הוא פגע ברכב והתעוות. הנזק נמצא כאמור בתמונה 30, מימין לעיגון הפלסטיק, ולא במקום שקבע הבוחן. " (עמ' 99 ש' 16 - עמ' 100 ש' 2 לפרוטוקול)

העד חלק על ממצאי הבוחן שקבעו כי המנוח נפגע בחזית הרכב, עלה על מכסה המנוע, על השמשה ועל הגג, המשיך מספר מטרים עם תנועת הרכב ונזרק והוטח אל הכביש, וטען כי לדעתו התרחיש שארע הוא: " כשרכב נוסע מצפון לדרום בנתיב הימני, במהירות לא פחותה מ- 40 קמ"ש, הולך רגל יורד ממדרכה ימנית מכיוון מערב למזרח, נגע מפינה קדמית ימנית של הרכב, רואים שהאימפקט הראשוני בתמונות 29-30 מימין לפלסטיק כיסוי למוט עיגון, לאחר מכן, פוגע במכסה תא המנוע, כאמור בתמונה 4, 5 כשהלחיצה החזקה נמצאת בין הפנס חזית ימין לגריל קדמי, איבר מהגוף, שאיני יודע מהו, פוגע - נמרח על כנף קדמית ימנית, כעולה מתמונה 3, כשהולך הרגל מתקדם לעבר השמשה, אותו איבר או איבר אחר פוגע בפס הקישוט, הולך הרגל לאחר הפגיעה בשימשה וגרימת הנזק, עולה על גג הרכב, כשהוא מותיר ניגוב אבק, ולאחר מכן נופל לכביש. כתם הדם נמצא על פי ממצאי הבוחן 1.40 מ' ממדרכה ימנית, כשהרכב נוסע במרחק של 0.85 ממדרכה ימנית, זה אומר שהולך הרגל מקבל את המכה, עולה ומוטח לפניו ומעט לשמאל לכיוון נסיעת הרכב, וזה מצביע על כיוון חציית הולך הרגל. במידה והולך הרגל היה חוצה משמאל לימין, לא היינו מוצאים נזק או מריחת דם או סימני דם כלשהם על כנף קדמית ימנית, ולא היה נגרם נזק לפס קישוט שזה קיפול של הפינה, לא נתלש כל הפס, והמערכת החזקה על מכסה המנוע היתה בחלק השמאלי ב- 0.60 כפי שקבע הבוחן ולא ב- 0.25 כמצויין בתמונות 4, 5. " (עמ' 100 ש' 19-5 לפרוטוקול)

טענה בפניו ב"כ המאשימה כי מתאור הדברים שתאר העד היה אמור להופיע אלכסון פגיעה מימין לשמאל, העד אישר והסכים והפנה לתמונה 1 בנספח א' לחוות דעתו מתוך תצלומים שערך הנאשם במגרש הבוחן והוסיף: " רואים בצורה ברורה את אלכסון תחילת הנזק, שמתחיל בפגוש קדמי ימני, בנקודת העיגון משם יש קרע בפגוש בין הפנס לגריל קדמי ולאחר מכן הלחיצה החזקה על מכסה תא המנוע. האלכסון ברור, מימין לשמאל, לאחר מכן, הולך הרגל עולה על מכסה המנוע ונדבק לשמשה הקדמית הוא מקבל את מהירות הרכב ואז מהירות הולך הרגל הופכת לשולית. "

137

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 במרץ 2012

ת"פ. [REDACTED] מדינת ישראל נ' [REDACTED]

לפני כבוד השופט צבי גורמינקל

העד הופנה לסט תמונות הבוחן שרון, תמונה 10, ונטען שרואים אלכסון מימין לשמאל עד לקורה, לכך השיב העד כי הבוחן התעלם מהפגיעה בפגוש, שהוא האימפקט הראשוני, וכן התעלם מהלחיצה החזקה בסמוך לפנס הקדמי ונתן פירוש שהפגיעה היתה במרחק של 0.60 מדופן ימין, ניתן לראות בתמונה ש-0.60 זה עיוות פח מכסה המנוע, מתחת לפח שאנו רואים יש קורות של פח כפול, לחיזוק המכסה, לא יתכן מצב שהאימפקט בין הולך הרגל לרכב יהיה מרחק של 0.60 מדופן ימין, והלחיצה היותר חזקה תהיה במרחק של 0.25 מדופן ימין. המגע הראשוני של הולך הרגל, כשפגע בפגוש במרחק של 0.25, קיבל מכה ברגליים, ונופל על מכסה המנוע, מושיב אותו ונמרח לאורך המכסה עד השמשה, לא יתכן מצב שכמו שתיאר הבוחן שהפגיעה היא ב-0.60 והלחיצה החזקה יותר היא ב-0.25, לכן הוא טעה בקו המחשבה שלו ופירש את מה שנאמר לו בסביבה לממצאים ברכב, אך לא פירש את ממצאי הרכב וסתר גרסאות של אחרים שתארו לו את התאונה, ופה מתבטאת עבודת הבוחן שחייב להתעלם או לשלול או לחזק גרסת אחד העדים מול ממצאים שהוא מוצא ברכב. בתאונה לצערנו יש תאונות קטלניות שלא נשארים בחיים, אך יש את ממצאי התאונה, בוחן לא צריך את הולך הרגל או את הנהג, אלא את הכביש והרכב. כל תאונה משאירה סימנים. הבוחן פירש בצורה לא נכונה. (עמ' 101 ש' 1-17 לפרוטוקול)

העד נשאל על סמך מה ציפה שהבוחן יעשה שחזור מימין לשמאל השיב כי היתה בפניו עדותה של אן סעדיה, המשיך העד וטען כי הבוחן פעל בניגוד לכל נוהל והנחיות עבודה של בוחן, כי היה צריך לעשות שחזור עם הנהג ברכבו, או רכב דומה, הוא היה צריך לשבת ליד הנהג, הבוחן לא ראה מה שראה הנהג, אם אני מצפה לדמות מסוימת, כבוחן אני יותר עירני מנהג סטנדרטי, ע"מ לקרב את התנאים ליום התאונה, למרות שהתנאים אינם ב-100%, עדיף לבצע את הניסוי עם הנהג. הבוחן לקח שוטר עם בגדים כחולים, ולא אדם עם מכנס קצר. העד הפנה לדרך הנחיות כיצד לעשות ניסוי.

העד ציין כי דבר הימצאות הפלסטיקים והזכוכיות במסלול הימני מצביעים על מסלול נסיעת הרכב, מכאן ניתן ללמוד כי הרכב נסע בנתיב הימני ולא השמאלי.

עוד טען העד כי הטענה כי החפצים שנמצאו הם בהכרח של המנוח אינה בהכרח נכונה שכן, חרף טענת הבוחן כי האזור נסגר והיה סטרילי היו עדויות שהיתה התקהלות עם הרבה אנשים, וכי לא ראה כל אינדיקציה לסגירת האזור עם סרט.

העד הסביר את טע' כי בחוות דעתו: "אם הולך הרגל היה חוצה משמאל לימין כיוון נסיעת הרכב כהנחת הבוחן, כתם הדם לא יכל להמצא במרחק של 1.40 מהמדרכה כי הנוק ברכב התחיל לפי שיטת הבוחן 1.10 מהמדרכה, כתם הדם היה צריך להיות יותר קרוב למדרכה המערבית, פחות מ-

138

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 במרץ 2012

ת"פ [REDACTED] מדינת ישראל נ' [REDACTED]

לפני כבוד השופט צבי גורפינקל

1.10 מ', בפועל נמצא 1.40, זה אומר שהולך הרגל חצה מימין לשמאל. זה בהנחה לפי כל ממצאי הבוחן. המסקנה היחידה היא זו. "

העד הסביר כי כמו גם התאורה במקום ולכן לא ערך ניסוי שדה ראייה.

העד הופנה לסעי' יד', בו קבע כי הבוחן לא בדק אם רגלי הולך הרגל היו מלוכלכות בחול ים, ונטען בפניו שהבוחן העיד שבדק את רגליו של המנוח מהברכיים למטה, כאמור בעמ' 55 לפרי' ש' 8 - 11, לכך השיב שהבוחן אמר שבדקו בחדר קירור, את חלק גופו העליון.

העד הסביר כי בוחן הבא לבדוק מקדם החיכוך באמצעות מכשיר ויריקום, ע"מ להגיע למצב אידיאלי, של מצב הצמיגים, היה צריך לשאול את הנהג, כמה נסעת עד רגע התאונה, אם הנהג היה אומר שנסע 10 ק"מ או פחות, חום הצמיגים ומקדם החיכוך היה משתנה. אחיזת כביש של צמיג קר שונה מזה של צמיג חם. במקרה שלנו, כך העד, הבוחן בדק את מקדם החיכוך כדי לקבל נתון שבנתון זה אין לו אפשרות להשתמש כי הוא לא יודע מה היה חום הצמיגים בעת התאונה, וזה נותן לו נתון כללי של 0.73 מבחינת מקדם החיכוך, שיכול היה להיות הרבה יותר גבוה, אם השחזור היה משתנה בהתאם למקדם החיכוך, במידה והבוחן היה בודק כמה נסע האוטו עד קרות התאונה.

העד הסביר כי לא יכל לקבוע את קצב חציית המנוח מאחר והוא לא חצה יותר ממטר, גם אם הוא היה רץ, עדיין לא הספיק לקבל תנופה.

העד נשאל אילו הנחג היה מגיב ובולם בלימת חירום, בתגובה שכוללת התקרבות למעבר חצייה, היכן היה נעצר אילו נהג במהירות של 60 קמ"ש ולכך השיב לאחר חישוב 40 מ'. השתמשתי בתגובה 1.15 כי זה לילה, לא הוספתי את גורם ההפתעה שאפשר להגיע גם ל- 1.5.

בחקירה החוזרת לשאלות ב"כ הנאשם השיב העד כי הוא זיהה את קולו של השוטר נגב בהקלטתו של הנאשם, העד ציין כי הם עבדו 8 שנים יחד חלק מהזמן באותו החדר.

גדר המחלוקת בין הצדדים

לאחר סקירת הראיות הנייל כמו תגובת הנאשם לכתב האישום ושמיעת עדותו עולה כי הנושאים הבאים הם המחווים את לב ליבו של גדר המחלוקת בין הצדדים:

139

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 במרץ 2012

ת"פ 11-09-471 מדינת ישראל נ' רבוח

לפני כבוד השופט צבי גורמינקל

1. עובדת שכרותו של הנאשם במועד התאונה;
2. הקשר הסיבתי בין פגיעת הרכב לבין מותו של המנוח;
3. האם התאונה חיתה תאונה שניתן לסווגה כתאונה בלתי נמנעת.

בטרם אתייחס לנושאים אלו, המהווים את לב ליבו של התיק, אציין כי ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי העובדה שהתביעה לא כללה את ניסים פרחי בין רשימת עדי התביעה מהווה פגם היורד לעומקו של עניין ובהתאם להלכה המשפטית, פועלת לזכותו של הנאשם. טוען הסניגור כי ניסים פרחי אשר היה הממונה על החקירה ואשר היה מעורב במידה ממשית (הגיע לזירה ראשון עם שרון, תשאל עדי ראייה, גבה עדות שגיאה בוק, ולטענת אשתו של הנאשם גבה עדות מטעם תייר דובר אנגלית לפיה הולך הרגל הגיע מהחוף, אך עדות זו מעולם לא נמצאה בחומר החקירה, מורה לאשכנזי לקחת את הנאשם לבדיקת אלכוהול בתחנה, הולך יחד עם שרון לביה"ח לזהות את המנוח, משתתף בצילום ובדיקת שדה הראייה שבוצע ע"י שרון כהן, ומורה לשמשון נגב לגבות מהנאשם הודעה נוספת בעקבות פניית הנאשם אליו) היה צריך להכלל ברשימת עדי התביעה ולאפשר להגנה לחקור אותו, משלא עשתה כן, על אף מרכזיותו, יש בכך כדי להוות משקל ראיתי כנגד המאשימה ולטובת הנאשם.

מפירוט רשימת פעולותיו של ניסים פרחי עולה, כי בכולן היה עם שרון כהן. משעה שהביאה המאשימה את שרון כהן, אין באי הכללת ניסים פרחי ברשימת עדי התביעה כדי להוות משקל ראיתי לטובת הנאשם. מסקנה זו מתבקשת במיוחד לאור העובדה כי ההגנה יכלה בנקל לזמן את ניסים פרחי למתן עדות מטעמה ולחעמיד דבריו בפני ביהמ"ש, אולם ההגנה בחרה שלא לזמנו, ולכן לא יכולה להתקבל הטענה כי מהעובדה שהתביעה לא כללה את העד ברשימת עדיה כדי להוביל למשקל ראיתי כזה אשר יטה לטובת הנאשם.

עוד טען הסניגור כי התנהלות התביעה, בין היתר אי העמדת חומרים לידי ההגנה כדוגמת מיכלי הכיול והינשוף כמו גם אי זימון הנאשם לשימוע ראויים להיזקף לחובת המאשימה ולזכותו של הנאשם.

טענת ב"כ הנאשם בדבר אי קיום זכות שימוע – אין זהו השלב בו מקומה להטען, כי אם בפתח המשפט. בנוגע להתנהלות התביעה באי העמדת מיכלי הכיול, כמו גם מכשיר הינשוף לבדיקת ההגנה, היה על הסניגור משעה שנתקל בסרוב מצד התביעה לפנות שוב לביהמ"ש בבקשה לצו, משלא עשה כן, שלב זה אינו השלב בו ניתן לפנות לריפוי הפגם.

כעת אתייחס לסוגיות המצויות בלב ליבה של גדר המחלוקת בין הצדדים:

142

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 במרץ 2012

ת"פ [REDACTED] מדינת ישראל נ' [REDACTED]

לפני כבוד השופט צבי גורפינקל

הצרכה מיניה וביה מהנאשם להאט את קצב נסיעתו שעה שהתקרב אל מעבר החצייה, דבר שלא התבצע בפועל כעולה מהעדויות, ואף חמור מכך, לפי המאשימה, הנאשם ביצע עקיפה בסמוך להגעה למתחם מעבר החצייה, מה שמעיד על נהיגה בפזיזות וברשלנות מצד הנאשם.

התביעה סומכת ידה על: ממצאיו של בוחן התנועה המשטרתי – שרון כהן כעולה מעדותו ומהדו"ח שערך, עדותם של שי שבתאי ושל שגיב בזק. התביעה מבקשת מביהמ"ש לאמץ את קביעותיו של הבוחן הן בנוגע לשאלת כיוון הליכת הנפגע והן באשר למהירות נהיגת הנאשם ושדה הראייה.

לפי המאשימה חוות דעתו של הבוחן הינה מקצועית אשר התבססה על ממצאים פיזיים מנזקי הרכב ומהזירה אשר הובילו למסקנה כי המנוח חצה את הכביש משמאל לימין. הממצא המשמעותי ביותר עליו הצביע העד במהלך עדותו כמוכיח לגישתו את כיוון החצייה הינו האלכסון על מכסה המנוע שכיוונו משמאל לימין כמו גם הסימנים על גג הרכב. העד הסביר כי "כשגוף נמצא בתנועה ואני ודחף אותו, הוא אמור לעוף לכיוון ההליכה שלו..." כמו כן, כתם הדם שנמצא בצידו הימני של הכביש 1.4 מ' משפת המדרכה המערבית, המסקנה הינה כי גופתו של המנוח הועפה בתנועה לכיוון הליכתו, משמאל לימין. ב"כ המאשימה טוענת כי מסקנת הבוחן שרון כהן נתמכת ומתבססת על ראייה עובדתית זו ולכן עומדת בסתירה לניתוח המומחה מטעם ההגנה.

בהתייחס לעדותו של מומחה ההגנה הבוחן וולמרק, נטען ע"י המאשימה כי המדובר בעדות שהינה מגמתית ומוטית. טוענת התביעה כי ממצאי הבוחן נסמכים רובם על מחדלי חקירה ואינם מתייחסים לראיות הפוזיטיביות שנמצאו בשטח ובזירה. עמדת המאשימה היא כי יש לדחות את מסקנות המומחה ובעיקר את המסקנה כי התאונה היתה בלתי נמנעת. שהרי מסקנה זו, כך המאשימה, אינה מתיישבת לא עם עדות עדי הראייה שי שבתאי ועדות שגיב כמו גם עדות הנאשם במשטרה – ת/14.

לעומת זאת, טוענת ההגנה במשנה תוקף כי יש לדחות את חווה"ד אותה ערך הבוחן המשטרתי שרון כהן, לאור כל הפגמים עליהם הצביע הבוחן מטעמם, רפי וולמרק. לגישת ההגנה, הממצאים הפיזיים (נזקי הרכב, מיקום המצאות כתם הדם, לבושו של הנפגע- המרמז על שהייה בים ועוד) כמו גם עדותה של אן סעדיה העדה היחידה המציינת כי הבחינה בכך כי הולך הרגל אותו ראתה טרם הפגיעה היה ללא ביגוד עליון, מלמדים כי הנפגע חצה מימין לשמאל, דהיינו מכיוון מערב למזרח ומשכך התאונה היתה בלתי נמנעת.

148

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 במרץ 2012

ת"מ [REDACTED] מדינת ישראל נ' [REDACTED]

לפני כבוד השופט צבי גורמינקל

לפי ההגנה עדותו של שי סלטי אינה עדות כזב, אלא מובילה למסקנה המתבקשת כי באותה העת היו שני הולכי רגל משני צידי הכביש, האחד, מכיוון מזרח (צד שמאל), אשר היה עם פניו לכיוון מערב, לבוש בביגוד מלא ואשר חצה את הכביש- הולך רגל זה נצפה ע"י שי סלטי וע"י הנאשם, ואילו מעברו השני של הכביש עמד הנפגע, אשר היה לבוש במכנסיים קצרים בלבד והחל לחצות את הכביש מצדו הימני, מכיוון מערב לכיוון מזרח.

לגישת ההגנה חוות דעתו של הבוחן מטעמה הינה חוות דעת מקצועית המתחשבת בכל הנתונים ונותנת להם פרשנות בצורה מהימנה ובקיאה יותר מזו שניתנה ע"י בוחן התנועה המשטרתי, ומשכך מבקשת היא מביהמ"ש לאמצה על כל רבדיה ומסקנותיה.

הכרעה – סיווג התאונה נמנעת או בלתי נמנעת

אין חולק כי סוגייה זו הינה הסוגייה המרכזית בהכרעת הדין שלפנינו.

לאחר בחינת חוות דעת הבוחנים מטעם שני הצדדים ולאחר עיון בלוחות התצלומים מטעם התביעה ובתצלומים שהוגשו מטעם ההגנה מתקבלות המסקנות הבאות:

תצלום 5 מתוך ת/30 מצביע באופן חד משמעי כי כיוון האלכסון הוא דווקא מימין לשמאל ולא משמאל לימין.

מעיון בתמונה 6 בלוח התצלומים ת/30 עולה כי מוקד הפגיעה אינו בחלק העליון אלא דווקא בתחתית הקרע, כפי שהסביר בוחן התנועה מטעם ההגנה וולמרק, מרכז קורי העכביש אינם בחלקו העליון, כי אם בחלקו התחתון.

עיון בחוות דעת המומחים, כמו גם סקירת עדויותיהם אל מול הממצאים הפיזיים שבזירה מובילים את ביהמ"ש לקביעה כי חוות דעתו של הבוחן וולמרק עדיפה לאור התאמתה לממצאים מהזירה בצורה דייקנית, תוך שימת לב מירבית לפרטים.

שני מוקדים בולטים בחוות דעתו של וולמרק אשר מסקנותיהם ופרשנותם תואמים ביתר דייקנות את הממצאים הפיזיים בזירה ובנוקי רכבו של הנאשם:

149

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 במרץ 2012

ת"פ [REDACTED] ז"ל וינת ישראל ג' [REDACTED]

לפני כבוד השופט צבי גורמינקל

בחוות דעת מומחה ההגנה סעי' ט בהתייחס לחוות דעת הבורח המשטרתי מציין הבורח: " בסעיף 9(6) , מציין הבורח כי מצא נזקים בחזית הרכב וניפוץ שמשה, הבורח קובע כי האלכסון הינו משמאל לימין, עפ"י מה קבע הבורח כי הולך הרגל חצה משמאל לימין! הרי המעיכה החזקה יותר במכסה המנוע הינה בפינה ימנית של מכסה המנוע בסמוך לפנס חזית, עיוות פח מכסה המנוע נמשך עד לאזור מרכז המכסה, ניתן לראות כי קיים קו ישר בין המעיכה החזקה במכסה המנוע ובין ניפוץ השמשה, לא מצאתי אלכסון משמאל לימין. "

בסעיף יא. מציין המומחה: " בסעיף 14 – מסקנות- הבורח מציין כי הגיע למסקנה כי הולך הרגל חצה משמאל לימין, עפ"י האלכסון הצפוף של הנזקים ועליה על גג הרכב, בקביעה זו מתעלם הבורח ממיקום שכיבת הולך הרגל בו מצא כתם דם, הרי במידה והולך הרגל חוצה משמאל לימין ונפגע מפינה קדמית והינו לכיוון דרום מערב במקרה זה ולא יתכן כי הולך הרגל ימצא במרחק של 1.4 מ' משפת המדרכה והבורח לא ייתן את דעתו המקצועית לכך. "

פרט להעדפת חוות דעתו של בוחן התנועה וולמרק, קיימת עדותה של העדה או סעדיה.

חרף ניסיונות התביעה לצבוע את עדותה של העדה כעדות מתחמקת מביהמ"ש ובלתי מהימנה, ביהמ"ש התרשם אחרת. העדה העידה בצורה קולחת, טבעית, מאוד נחרצת, קוהרנטית עדותה היתה אמינה ומהימנה.

כמו כן, ראוי לציין כי תוכן עדותה בביהמ"ש אינו שונה מהעדות אותה מסרה במשטרה. עוד במשטרה ציינה העדה כי: "הולך הרגל היסס אם לרדת לכביש או לא, בסוף הוא ירד לכביש, הולך הרגל ירד לכביש בהליכה מבלי להסתכל שמאלה או ימינה. הולך הרגל היה בלי חולצה, רק עם מכנס שלושת רבעי ונראה שיכור הולך הרגל עשה צעד אחד לכביש ואז הוא שמע את המכונית, רצה לעשות צעד לאחור אבל לא הספיק, הרכב שנסע לפנינו פגע עם חלק ימני...המכה הראשונה היתה בחלק קדמי ימני..." (מתוך 8/)

לעדה אין כל קשר לנאשם ואין לה כל מניע לשנות את עדותה לכוזו שתיטיב עם הנאשם.

בהקשר זה ראוי לחזור גם לעדות העד שגיא בזק. גם עד זה מציין כי הבחין בהולך הרגל ללא חולצה, בשעת הפגיעה ולא לפני כן, אולם ראה את הנפגע בציוד הימני של הכביש ולא בצדו השמאלי, עדות התואמת את גרסת העדה סעדיה.

מכל האמור לעיל עולה כי גרסת ההגנה היא המקובלת על ביהמ"ש. דהיינו בעת התאונה היו שני הולכי רגל, האחד, אדם לבוש בגדים, בו הבחינו הנאשם והעד שי סלטי אשר חצה את הכביש מצד

150

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

21 במרץ 2012

ת"מ 1000/12 מדינת ישראל נ' [REDACTED]

לפני כבוד השופט צבי גורפינקל

שמאל לצד ימין, אולם לא הוא המנות, ושני, המנות, ללא לבוש עליון שירד מהמדרכה הימנית אל הכביש ונפגע כעבור מטר אחד. לאור עדותה של העדה אן סעדיה ולאור החישובים עליהם הצביע העד וולמרק בחוות דעתו, נראה כי המנוח פסע וירד אל הכביש מהמדרכה הימנית ללא נקיטת באמצעי זהירות מינימאליים והתקדם 1.1 מ' עד לפגיעה ע"י רכבו של הנאשם. מרחק זה, הינו מרחק קצר מידי לתגובה מצדו של הנאשם ומכאן המסקנה כי התאונה היתה תאונה בלתי נמנעת, ולכן לא ניתן לייחס לנאשם אחריות משפטית לגרימתה.

לאור קביעותיי, אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירת הריגה- עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ומרשיעו בביצוע עבירת נהיגה בשכרות ותחת השפעת משקאות משכרים – עבירה לפי סעיף 362(3) ביחד עם סעיף 39א לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961, וביחד עם תקנה 169ב(א)+(ג) ותקנה 2126 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

ניתנה היום כ"ז באדר, תשע"ב (21 במרץ 2012) במעמד הצדדים.

צבי גורפינקל, שופט